

Bezinning 641: Zichzelf offeren

Marcus 15,21-26 = fragment passiezondag B-jaar

Het Woord

Toen brachten ze Hem naar buiten om Hem te kruisigen. Ze dwongen een voorbijganger die net de stad binnenkwam, Simon van Cyrene, de vader van Alexander en Rufus, om het kruis te dragen. Ze brachten Hem naar Golgota, wat in onze taal 'schedelplaats' betekent. Ze wilden Hem met mirre vermengde wijn geven, maar Hij nam die niet aan. Ze kruisigden Hem en verdeelden zijn kleren onder elkaar. Ze dobbelden erom wie wat zou krijgen. Het was in het derde uur na zonsopgang toen ze Hem kruisigden. Het opschrift met de aanklacht tegen Hem luidde: 'De Koning van de joden.'

Stilte bij het Woord

Een woord bij het Woord

Voor heel de kruisweg van het paleis van Pilatus tot de executieplaats gebruikt Marcus slechts twee verzen. Een vreemdeling uit Afrika wordt opgevorderd om de dwarsbalk te dragen. Hij komt van het veld¹ en is dus een arbeider. Hij is de vader van Alexander en Rufus, geen joodse namen. Talloze mensen, meestal heel gewone mensen, worden nog steeds door militairen en andere machthebbers gedwongen anderen in hun ellende bij te staan. Maar er zijn er ook heel velen die dat uit eigen vrije wil doen. Beide groepen mogen denken aan de uitspraak van Jezus: 'Wat ge aan een van de minsten van de Mijnen gedaan hebt, hebt ge aan Mij gedaan.' Ja, we kunnen het lijden van Jezus in onze medemensen verzachten, draaglijker maken. Het is een uiterst sterke manier om Jezus te beminnen.

Golgota was waarschijnlijk een heuvel met de aanblik van een schedel. Die heuvel lag dicht bij de stad: de Romeinen wilden een door de kruisdood van misdadigers een voorbeeld stellen voor allen. De verticale balken van de kruisen bleven er permanent staan. Men moest enkel de dwarsbalk omhoog hijsen en aan de verticale balk bevestigen. De gekruisigden stierven langzaam door verstikking. De kruisiging van Jezus wordt met een minimum woorden vermeld en geenszins beschreven.

Dames uit de betere kringen van Jeruzalem hadden het op zich genomen de terdoodveroordeelden te ondersteunen door hun een verdovende drank te geven. Die bestond uit

¹ Zie Naardense Bijbel (2014).

mirre (een soort parfum) en alcohol (wijn). Maar Jezus wil er niet van drinken: Hij wil op een heldere manier zijn lijden doorstaan. We mogen aannemen dat Jezus ook tijdens zijn doodsstrijd met de Vader verbonden wilde zijn. Hij wilde sterven in gebed.

Dan volgt het beulenrecht: zij mochten alle bezittingen van de gekruisigden onder elkaar verdelen, ook alle kleren. Maar Marcus verwijst naar het Eerste Testament om aan te geven dat Jezus een vervolgte rechtvaardige is (Psalm 22,19).

Marcus vermeldt driemaal een uur: het derde, zesde en negende uur.² Het zijn de uren van het liturgisch gebed in de tempel. Jezus gaat aan het kruis voor in de liturgie door zichzelf aan God te offeren.

De reden van de kruisiging – Koning van de joden – is als spot bedoeld. Maar gelovig gezien is Jezus inderdaad onze Koning, die voor ons lijdt en sterft om ons te laten deelhebben aan zijn verrijzenis, om de dood en het kwaad te overwinnen.

Het Woord in mijn leven

Is het een attitude geworden voor mij het leed van anderen te verzachten? Beleef ik die troost voor anderen als mijn deelname aan Jezus' lijden? Beleef ik bewust het offerelement in de eucharistie en in het ander gebed?

Bidden met het Woord

Heer Jezus Christus,
op het derde uur
heeft men U gekruisigd.
U beleefde dat gebeuren
als een totale zelfgave,
het offer van Uzelf
aan de hemelse Vader.
Geef dat we Uw voorbeeld volgen
en ons geven, altijd weer,
als een offer van liefde
voor U en onze medemensen.
Laat zo kwaad en lijden
overwonnen worden.
Sterk ons dat we volhouden,
ook als het lijden hard is. Amen.

© Eric Haelvoet 2017

² Derde uur: vers 15,25. Zesde uur: 15,33. Negende uur: 15,34.